

Mint ők lombjukat...

az égre néző szomjú csend -
láss meg engem Istenem!
vasút mellett a fák zöldben, hóban,
túlélnek engem. most az élet
üzen ágaikkal, gondolatom
fennakad. leválok magamról,
és csak sejtem titkukat.
láss meg engem Istenem!
fázom míg lelkem Benned
nem nyughat, de ember voltom
tovább úz: élnem kell és szabad,
míg csendes mély öröme
suhanó fáid tanítanak.
a jövő bemázolt ablak,
tükkrét Te ismered.
ember voltunk rá riadva
hiába mered. de tudva
tudom az Igét, véremmel
lúktet pirosan: szereteted
éltet életben, halálban,
s lobbantja tavaszba
fáidat. Beléd hullok most is, de
magamtól nem szabadulok,
míg a csönd titkot mutat:
magamat is embernek
Benned, jövőmmel elfogadjam,
mint ők lombjukat.

2015.09.11.